

Geçmişten Bu Güne

– keskin2011 · 07 Nisan 2014

Küçük bir köyde, beş çocuklu bir ailenin ilk ferdi olarak gelmişim dünyaya. Tüm aile erkek çocuk olmam nedeniyle bayram etmişler. Masmavi gözlerimden esinlenerek de boncuğum diye sevmişler. Recep koymuşlar adımı . Belli ki üç ayların ilkinde açmışım gözlerimi, katılmışım aileye. Babam, tarımla uğraşan ortanın altında bir gelire sahipti. Benden sonra dört kardeşim daha olmuş peş peşe... Onların da bakımında önemli payım olduğunu düşünüyorum, daha o yıllarda. Anne baba tarla işlerine gittiklerinden yanlarında boy boy bizleri de götürürlerdi. Öküz arabasının gölgelik tarafına bezden portatif bir salıncak kurulur, kardeşlerimi orada sallayarak uyuttuğum hala belleğimdedir. Zavallı annem her sıra başı dönümünde en küçük kardeşimi emzirir, sonra yine asıl işine dönerdi. Zor ve yoksulluk yılları olduğunu düşünüyorum. Biraz büyümüşüz demekki diğer üç erkek kardeşimle köyün iğnecisine (sağlık memuru) yürüyerek gidip sünnet olarak ben babaannemin, kardeşim rasim dedemin, ahmet ise babamın sırtında dönmüştük evimize. Bilinen özel sünnetlik giysimiz yoktu. Pelerin ve asa hak getire.

Okul çağı gelmiş, büyük bir heyecanla başlamıştım okula. Yeni ayakkabılarım yoktu. Yeni pantolonum da, ama herkesle bir örnek siyah önlüğüm ve beyaz yaka pek de yakışmıştı doğrusu. Elimde tahta çanta ile sabah gitmek akşam gelmek çok da hoştu. Beş yıllık okulu yedi yılda bitirebilmişim. Şimdi eğitimimi soranlara yüksek ilkokul diyerek kendimle adeta dalga geçiyorum.

Ailenin ekonomik durumunun yetersizliği nedeniyle öğrenimime devam edemedim. Aile bütçesine katkı sağlamak amacıyla bir tamircinin yanına çırak olarak vermişti babam. Çocuk yaşında omuzlarıma yüklenen yük delikanlılık çağında da artarak hissettiriyordu kendini. Zordu geçinmek. Pabuçlarımla pençeleri delinmişti. Yağmur, çamur ve karda büzüşürdüm ayaklarımı. Yenisini alabilmek ne mümkün. Ancak mukavva ve gazete parçalarıyla takviye ediyordum. Yine de mutluyduk aile olarak, yokluklar pek umurumuzda değildi. Huzurumuz vardı. Çok şeyden yoksun olsak da...

Zaman büyük bir hızla akıp gidiyordu. Babam yaşlanmış, yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak vefat etmişti. Artık aileye tümüyle bakmak zorunda kalmış, ne yaşını yaşamış, ne de delikanlılığımı bilmişim. İşte yolun yarısı denilen yaşa göz açıp kapayıncaya kadar gelmişim. Emsallerim evlenmiş, çoluk çocuğa karışmıştı. Ben ise aşkla, sevgiyle tanışmamıştım. Varsa çalışmak, yoksa çalışmak... Kardeşlerimin geleceğine adamıştım kendimi. Başkaları için yaşamak değişmez kanundu sanki. Ömrümü başkalarına adamak prensibimdi, yokluklarla geçirilen bir ömür...

Artık tüketim toplumunun bir ferdi olunmuş. Reklamlarla özendirilen, üretmeden tüketmeye varlığı yokluğu düşünülme-yen sınırsız bir tüketim... Marka tutkunluğu.. Hudutsuz borçlanma... Sanki ödenmeyecek gibi... Ekonominin keskin çarkları arasında kaybolan yaşamlar... Dağılan yuvalar...

İşte çayımı yudumlarken sessizce köşemde mazi canlanıverdi gözlerimde.. O günlerden bu günlere...
Düşündüm... Değer miydi acaba bunca çileye...

Refik

7 nisan 2014

İstanbul